

Sygn. akt: VI Co 32/24

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Rafał Jerka

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2024 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko **A. W.**

o wyłączenie sędziego SSO K. N.

postanawia:

wyłączyć od rozpoznania sprawy SSO K. N.

SSO Rafał Jerka

VI Co 32/24

UZASADNIENIE

Powódka J. W. w sprawie (...) wniosła o wyłączenie od orzekania SSO K. N. wskazując, iż rozpoznanie sprawy z jej udziałem doprowadzi do naruszenia standardu rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny Sąd (strona we wniosku nie podała czy wnosi o wyłączenie sędziego trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz.U. Nr 98, poz. 1070) prawo o ustroju sądów powszechnych czy też w trybie art. 49 kpc). W uzasadnieniu powołała się na szereg argumentów uzasadniających takie przekonanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie SSO K. N. w trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych, alternatywnie w trybie art. 49 kpc jest zasadny.

1. Tytułem wstępu należy wskazać, że w judykaturze panuje zgodny pogląd, iż w sytuacji wystąpienia ryzyka nieprawidłowej obsady sądu należy podjąć wszelkie środki zapobiegające, a jednym z nich jest instytucja wyłączenia sędziego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 czerwca 2022 r., V KO 43/22, LEX nr 3375645; z dnia 23 czerwca 2022 r., II KO 48/22, LEX nr 3370369; z dnia 28 lipca 2022 r., V KO 69/22, LEX nr 3375652; z dnia 25 listopada 2021 r., I CSKP 524/21, LEX nr 3262183 z dnia 16 stycznia 2024 r. I USK 414/23). W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości alternatywny procesowy sposób weryfikacji składu sądu tj. art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych bądź art. 49 kpc.

W tym miejscu należy wskazać, iż co prawda art. 42a § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych wymaga złożenia wniosku o tzw. test bezstronności w terminie 7 dni od dnia zawiadomienia uprawnionego do złożenia wniosku o składzie rozpoznającym sprawę (termin ten nie został zachowany w niniejszej sprawie) to jednak, jak zostało wcześniej wskazane, Sąd Najwyższy wyraźnie dopuszcza alternatywną ścieżkę w postaci wyłączenia sędziego w trybie art. 48§1 kpc (por. SN z dnia 16 stycznia 2024 r. I USK 52/23, postanowienie z dnia 9 stycznia 2024 r. I USK 245/22), które nie jest przecież ograniczone żadnym terminem procesowym. W sytuacji zatem

gdy w praktyce orzeczniczej istnieją dwie alternatywne podstawy przeprowadzenia tzw. testu bezstronności sędziego to nie sposób przyjmować aby jedna z nich podlegała bardzo restrykcyjnemu ograniczeniu czasowemu (7 dniowemu - 42a § 5 usp) a druga nie była ograniczona żadnym terminem (48§1 kpc). Nadto nie można pominąć okoliczności, iż jedna z regulacji - art. 42a usp była przedmiotem zainteresowania Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 5 czerwca 2023 r. C-204/21, który to wydając rozstrzygnięcie uznał, iż wchodzi ona w zakres prawa wspólnotowego. W takiej zaś sytuacji zasada skutecznej/efektywnej ochrony sądowej prawa UE sprzeciwia się ustanowieniu niezwykle krótkiego 7 dniowego terminu do złożenia wniosku o test sędziego w trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Nie jest bowiem możliwe w zakreślonym ustawą terminie złożenie wniosku o test sędziego wraz z przytoczeniem okoliczności uzasadniających żądanie oraz dowodami na ich poparcie jak wymaga tego art. 42a§7pkt 2 usp nie wspominając już o zasięgnięciu w tym przedziale czasowym profesjonalnej porady prawnej w tym zakresie. Nadto skoro na gruncie prawa krajowego istnieje środek procesowy nieograniczony terminem (art. 49 kpc) to korzystane z praw wspólnotowych (wyłączenie sędziego nie spełniającego warunków z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 karty praw podstawowych) również nie powinno być ograniczone niezwykle krótkim i niemożliwym do spełnienia w praktyce terminem.

2. W dalszej kolejności należy zauważyć, iż przedmiotowy wniosek z oczywistych względów nie podlegał przekazaniu do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1093) a to z następujących względów:

a) w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego - Izba Cywilna, Karna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110- 1/20 (OSNK 2000 nr 2, poz. 1 i OSNC 2020 nr 4, poz. 34) przesądzono, że udział w składzie Sądu Najwyższego osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (dalej KRS) ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3) prowadzi w każdym przypadku do sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 kpc. Uchwała z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym), a to oznacza, że skład orzekający w niniejszej sprawie jest nią związany. W takiej sytuacji Sąd nie był zobligowany do przekazania przedmiotowego wniosku do rozpoznania Izbie, której orzeczenia w każdym wypadku dotknięte są nieusuwalną wadą,

b) Sąd rozpoznający wniosek musi też uwzględnić wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 5 czerwca 2023 r. (C-204/21), w którym wprost uznano, że przekazanie - na podstawie art. 26 § 2 SNU - do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawania zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego stanowi uchybienie zobowiązaniom, które wynikają z mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm., dalej: „TUE”) w związku z art. 47 Karty praw podstawowych, jak również na mocy art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst skonsolidowany Dz.Ur.UE 2016 C 202, s. 1) i zasady pierwszeństwa prawa Unii. W tej sytuacji stosując zasadę pierwszeństwa prawa UE oraz zasadę lojalnej współpracy Sąd Okręgowy był zobowiązany do pominięcia art. 26 § 2 SNU (regulacji przekazującej do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN rozpoznanie przedmiotowego wniosku) i przejęcie tego wniosku do samodzielnego rozpoznania.

3. Nie ulega też wątpliwości, iż rozpoznanie niniejszego wniosku winno nastąpić z pominięciem pozostałych sędziów VI Wydziału Cywilno - Rodzinnego SO w O. tj. A. J. (1), A. J. (2) L. M., A. N., J. B.. Wymienieni wyłączeni byli od rozpoznania tego wniosku z w myśl § 43 pkt 1a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin urzędowania sądów powszechnych z dnia 18 czerwca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1141), który wszedł w życie w dniu 8 lutego 2024 r. , zgodnie z którym „ Sprawy w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego w sytuacji, gdy wśród podstaw tego wniosku znajduje się okoliczność dotycząca powołania sędziego, nie są przydzielane sędziom, którzy objęli stanowisko w wyniku wniosku o powołanie sędziego, przedstawionego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną z zastosowaniem art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2021 r. poz. 269 oraz z 2023 r. poz. 1615). Sędziowie ci nie są uwzględniani w przydzielaniu spraw, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, przez SLPS .” Dodatkowo regulacja ta znajduje wsparcie w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. (skarga

50849/21 W. przeciwko Polsce) a w szczególności w pkt 324 pkt b uzasadnienia, gdzie Trybunał wyraźnie wskazuje, iż w tego rodzaju przypadkach winna mieć zastosowanie podstawowa zasada nemo iudex in causa sua (nie powinni rozpoznawać wniosków o wyłączenie sędziowie, którzy zostali powołani w tej samej wadliwej procedurze, co sędzia objętym wnioskiem o wyłączenie).

4. Przechodząc do merytorycznej oceny przedmiotowego wniosku należy wskazać, iż zgodnie z już utrwalonym orzecznictwem (por. uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22, postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r. III KK 198/22) brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 kpc. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 kpc. Zatem wbrew twierdzeniom pozwanego sam fakt, powołania SSO K. N. w procedurze awansowej z udziałem nieprawidłowo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa nie jest wystarczającym argumentem za uwzględnieniem wniosku.

5. W ocenie jednak Sądu rozpoznającego niniejszy wniosek, okoliczności powołania SSO K. N. do Sądu Okręgowego, wskazują bez wątpienia, iż Sąd z jej udziałem jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 kpc, gdyż wymieniona nie spełnia tzw. testu niezależności wskazanego w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7) następnie sprecyzowanych w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Wskazano tam na następujące okoliczności, które należy brać pod uwagę przy powołaniu sędziego:

- czy jest to pierwsza nominacja, czy też jest to awans na kolejne stanowisko sędziowskie,
- do jakiego szczebla jest to awans, gdyż surowsze są wymagania w stosunku do sędziów ubiegających się o awans do sądów, które znajdują się wyżej w strukturze sądownictwa,
- równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości,
- jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów,
- porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów,
- to, czy kandydat w ogóle miał kontrkandydata do awansu, czy też był jedyną osobą, która wzięła udział w danym konkursie.

6. Biorąc pod uwagę powyższe kryteria nie ulega wątpliwości, iż SSO K. N. nie spełnia wskazanego testu, a to z następujących powodów:

1) co niezwykle istotne i co w istocie jest głównym argumentem za uwzględnieniem wniosku strony o wyłączenie SSO K. N. jest fakt, iż wymieniona podpisywała kilkakrotnie listy poparcia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa. Dotyczyło to kandydatury (...) sędziego M. N. (zgłoszonego w (...) oraz (...)), sędziego D. D. (w(...).) M. J. ((...)), J. M. ((...)) oraz Ł. P. ((...)). Szczególnie istotnym jest to, że po raz drugi wymieniona poparła swoim podpisem (...) kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa już po orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który wskazał, że suma okoliczności towarzyszących ukształtowaniu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS może prowadzić do powzięcia wątpliwości co do niezależności tego organu, biorącego udział w procedurze powoływania sędziów (pkt 142-144 wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in., w połączonych sprawach

C-585/18, C-624/18 i C-625/18, ECLI:EU:C:2019:982). Orzeczenie TSUE było także analizowane w uchwale trzech połączonych Izb SN z dnia 20 stycznia 2020 r., BSA- I-4110-1/20. Podpisanie list poparcia w (...) r. nastąpiło również po wydaniu przez ETPC wyroków w sprawach R. p. Polsce (wyrok z dnia 22 lipca 2021 r., skarga nr 43447/19) oraz D.-F. i O. p. Polsce (wyrok z dnia 8 listopada 2021 r., skargi nr 49868/19 i 57511/19). W tych ostatnich orzeczeniach w których Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, że zasiadanie w składzie orzekającym sędziego Sądu Najwyższego powołanego do pełnienia urzędu sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) powoduje, iż sąd tak ukształtowany osobowo nie spełnia wymogów art. 6 ust. 1 Konwencji. Głównym powodem stwierdzenia naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji była wadliwość procedury nominacyjnej wynikająca z udziału w tej procedurze Krajowej Rady Sądownictwa, której skład osobowy został ukształtowany zgodnie z przepisami ustawy nowelizującej KRS, która to ustawa nowelizująca KRS „praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie. W rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały – o czym świadczą chociażby okoliczności towarzyszące zatwierdzeniu kandydatów na sędziów do KRS”. Zatem należało przyjąć, że SSO K. N. zdecydowała się czynnie wesprzeć kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa mając świadomość wydania tych orzeczeń (należy bowiem założyć, że Sędzia, który otrzymał dobrą ocenę kwalifikacyjną i posiada 20 letni staż orzeczniczy znała te orzeczenia, powszechnie komentowane w przestrzeni publicznej). Odrębną kwestią, którą tu należy jedynie zasygnalizować, jest okoliczność złożenia przez wymienioną poparcia na listach KRS (...) oraz innych kandydatów w sytuacji, gdy owi kandydaci mieli duże problemy z zebraniem podpisów wśród sędziów sądów powszechnych, mimo ustalonych niewysrubowanych kryteriów (zebrania jedynie 25 podpisów). Praktyka udzielania „krzyżowego” poparcia na listach KRS przez samych kandydatów (SSR M. N. przy naborach w 2017 i 2021 roku udzielił poparcia sześciu kandydatom) oraz powiązana z tym zasada multiplikowania podpisów pod kandydaturami do KRS przez tę samą osobę (SSO K. N. udzieliła w 2021 r. poparcia aż pięciu kandydatom) budzi co najmniej zastrzeżenia natury etycznej, które nie powinny być wysuwane, tym bardziej wobec kandydatów ubiegających się o wyższe stanowiska w hierarchii sądowej (stanowisko sędziego sądu okręgowego),

2) dodatkowo należy podkreślić iż w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2023 r. III KK 239/23 wskazano, iż inaczej należy oceniać decyzję o ubieganiu się o awans sędziowski w procedurze prowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa powołaną ustawą z 2017 r. w sytuacji gdy miała ona miejsce już po uchwale trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. oraz po orzeczeniach trybunałów międzynarodowych - Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [TSUE] i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka [ETPCz]) - (zob. wyroki ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie R. przeciwko Polsce [skarga nr 43447/19], z dnia 8 listopada 2021 r., D.-F. i O. przeciwko Polsce [skargi nr 49868/19 i 57511/19], z dnia 3 lutego 2022 r., (...) sp. z o.o. przeciwko Polsce [skarga nr 1469/20], z dnia 15 marca 2022 r. [Wielka Izba], G. przeciwko Polsce (skarga 43572/18), z dnia 23 listopada 2023 r., W. przeciwko Polsce [skarga nr 50849/21] oraz wyroki TSUE z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718/21). Taki kandydat znalazł prezentowany w niej pogląd tj., jaki wpływ może mieć odebranie nominacji uzyskanej w tak wadliwym procesie nominacyjnym na ocenę czy skład z jego udziałem będzie zgodny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 kpc. Wymieniona zatem będąc w pełni świadoma i znając realia prawne i polityczne mimo to podjęła decyzję o ubieganiu się o stanowisko sędziowskie i to wysoko umiejscowione w hierarchii sędziowskiej (stanowisko sędziowskie w Sądzie wyższej instancji),

3) nadto z przebiegu procedury nominacyjnej wymienionej na stanowisko sędziego SO w O.wynika, że była ona jedynym kandydatem na to stanowisko, co wyklucza możliwość porównania jej kompetencji merytorycznych z innymi kandydatami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2023 r., II KK 469/22 oraz szerzej na temat znaczenia tej okoliczności - wyrok SN z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KS 32/21). Nie sposób też w tym miejscu pominąć okoliczności, iż w przeciwieństwie do wymienionej sędziowie okręgu o. w zdecydowanej większości mając świadomość wadliwości nominacji z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa powołanej ustawą z 2017 r., wyznaczając wysokie standardy etosu sędziowskiego wstrzymali się od udziału w tychże konkursach,

4) dodatkowo należy zaznaczyć iż SSO K. N., mimo braku jakiegokolwiek doświadczenia w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i nieletnich (przynajmniej takiego nie ujawniono w ocenie pracy i kwalifikacji zawodowych sporządzonej przez sędziego wizytatora) ubiegała się o stanowisko sędziego w wydziale rodzinnym wyższego szczebla gdzie wymagana jest rozległa wiedza i doświadczenie z zakresu prawa rodzinnego, gdyż rozpatrywane są tam środki odwoławcze od orzeczeń sądów niższej instancji. Nie kwestionując przy tym wysokich kompetencji wymienionej w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (20 letnie doświadczenie w orzekaniu w tych sprawach oraz wysoka ocena jej pracy w tym zakresie przez sędziego wizytatora) zgłoszenie się na stanowisko niezgodne ze specjalizacją sędziego musi być brane pod uwagę przy procedurze „testowania”,

5) należy też wspomnieć, iż wymieniona od ówczesnego prezesa Sądu Okręgowego M. L. otrzymała zaledwie po kilku dniach pełnienia służby w Sądzie Okręgowy stanowisko koordynatora do spraw mediacji, nie mając żadnego przygotowania do pełnienia tej funkcji.

W świetle powyższych kryteriów ocenionych łącznie, nie ulega wątpliwości, iż wymieniona nie spełnia tzw. testu niezależności wskazanego w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7) a zatem wniosek o jej wyłączenie w trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz.U. Nr 98, poz. 1070) prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 49 kpc jest zasadny. Na koniec należy podkreślić, iż nawet w sytuacji gdyby uznać, iż brak jest podstaw do wyłączenia SSO K. N. w trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (niezachowane przez stronę 7 - dniowego terminu z art. 42a§7pkt 2 usp) to zawsze podstawą wyłączenia wymienionej będzie art. 49 kpc. Jak to bowiem już wcześniej wskazano w jednolitym orzecznictwie SN przyjmuje się, że w razie wystąpienia ryzyka nieprawidłowej obsady sądu należy podjąć wszelkie środki zapobiegające, a jednym z nich jest instytucja wyłączenia sędziego (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 czerwca 2022 r., V KO 43/22, LEX nr 3375645; z dnia 23 czerwca 2022 r., II KO 48/22, LEX nr 3370369; z dnia 28 lipca 2022 r., V KO 69/22, LEX nr 3375652; z dnia 25 listopada 2021 r., I CSKP 524/21, LEX nr 3262183). Naruszenie tych standardów może bowiem doprowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022 nr 6, poz. 22), a tego typu konsekwencji należy unikać. Na każdym etapie postępowania konieczne jest więc badanie przez sąd z urzędu, czy skład, w którym sąd rozpoznaje sprawę spełnia wymagania sądu właściwego, o których mowa w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności a w przypadku, gdy skład został ukształtowany w wyniku orzeczenia w przedmiocie wyłączenia sędziego, niezbędne jest dokonanie także oceny, czy to orzeczenie zostało wydane przez sąd spełniający standardy sądu niezawisłego, bezstronnego i właściwego w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, LEX nr 3425593).

SSO Rafał Jerka

1. odn.,

2. odpis doręczyć:

- powódce

- pełn. pozwanego

- SSO K. N.

3. orzeczenie opublikować w portalu orzeczeń sądów powszechnych zgodnie z załączoną kartą